

EL MANIFEST DELS IGUALS

Sylvain Maréchal

1796

Versió catalana feta per Alejo Martínez des de: <http://www.youkali.net/Youkali3manifestodelosiguales.pdf> i <http://libertaire.pagesperso-orange.fr/portraits/egaux.htm>

La Igualtat! Primer desig de la naturalesa, primera necessitat de l'home i principal vincle de qualsevol associació legítima! Poble de França! No has estat més afavorit que les altres nacions que malviuen en aquest malaurat món!... Sempre i per tot arreu la pobra espècie humana confiada a antropòfags si fa o no fa hàbils serví de joguet de totes les ambicions, de past de totes les tiranies. Sempre i per tot arreu s'adormí els homes amb belles expressions: mai i en cap banda obtingueren, junt amb la paraula, la cosa. Des de temps immemorial se'ns repeteix de manera hipòcrita que els homes són iguals i des de temps immemorial la més degradant i monstruosa desigualtat pesa insolentment sobre el gènere humà.

Des que hi ha societats civils, el més bell patrimoni de l'home és reconegut sense contradicció, però encara no ha pogut realitzar-se ni una sola vegada: la igualtat no ha estat més que una bella i estèril ficció de la llei. Avui, quan és reclamada amb veu més forta, se'ns respon: calleu, miserables! La igualtat real és només una quimera; acontenteu-vos amb la igualtat condicionada; sou tots iguals davant la llei. Xusma, què més necessitem?

Que què més necessitem?

Legisladors, governants, rics propietaris, escolteu ara vosaltres.

Som tots iguals, no és això? Ningú nega aqueix principi perquè, excepte si es patís bogeria, no podria dir-se seriosament que és de nit quan és de dia.

Doncs bé, d'ara en avant pretenem viure i morir iguals, com hem nascut; volem la igualtat real o la mort; això és el que necessitem.

I tindrem aqueixa igualtat real, no importa a quin preu. Maleït siga qui s'opose a aqueix palès desig!

La revolució francesa és només la precursora d'una revolució molt més gran, força més solemne, i que serà l'última.

El poble ha aixafat el cadàver dels reis i els capellans que s'aliaren contra ell: farà el mateix amb els nous tirans, amb els nous polítics beats asseguts al lloc dels antics.

Que què necessitem a més de la igualtat de drets?

Necessitem que aqueixa igualtat no sols estiga escrita en la Declaració de Drets de l'Home i del Ciutadà; la volem entre nosaltres, sota el sostre de les nostres llars. Acceptem qualsevol cosa per ella, començar de zero per a obeir a ella només. Perisquen totes les arts, si cal, mentre ens quede la igualtat real!

Legisladors i governants que teniu tan poc talent com bona fe, propietaris rics i sense entranyes, en va tracteu de neutralitzar la nostra sagrada acció dient: l'única cosa que fan és reproduir aqueixa llei agrària demanada ja més d'una vegada abans d'ells.

Calumniadors, calleu vosaltres i, en el silenci de la confusió, escolteu les nostres pretensions dictades per la naturalesa i basades en la justícia.

La llei agrària o el repartiment dels camps fou el desig immediat d'alguns soldats sense príncep, d'alguns pobles primitius moguts pel seu instint més que per la raó. Tendim vers quelcom més sublim i més equitatiu, el bé comú o la comunitat de béns! No més propietat individual de les terres; la terra no és de ningú. Reclamem, volem, el gaudi comunal dels fruits de la terra: aqueixos fruits són de tots.

Declarem que no podem suportar per més temps que la immensa majoria dels homes treballe i sue al servei i a favor del gaudi de la més ínfima minoria.

Molt menys d'un milió d'individus, i durant massa temps, disposa del que correspon a més de vint milions dels seus semblants, dels seus iguals.

Que cesse d'una vegada aquest gran escàndol que els nostres descendents no voldran creure! Que desapareguen d'una vegada les escandaloses distincions entre rics i pobres, grans i petits, amos i lacais, governants i governats.

Que no hi haja entre els homes més diferència que les de l'edat i el sexe. Ja que tots tenen les mateixes necessitats i les mateixes facultats, que hi haja per a ells una única educació, un únic suport. Si s'acontenten amb un únic sol i amb el mateix aire per a tots per què no hauria d'ésser suficient la mateixa porció i la mateixa qualitat d'aliments per a cadascun d'ells?

Però els enemics del més natural dels ordres de coses que es puga imaginar criden ja contra nosaltres. Desorganitzadors i rebels, ens diuen, només voleu massacres i botí.

POBLE DE FRANÇA!

No perdrem el temps contestant-los, però et direm que la sagrada acció que organitzem no té més objectiu que finir amb les dissensions civils i la misèria pública.

Mai ha estat concebut i posat en marxa un propòsit major. De tard en tard, alguns homes de talent, alguns savis, n'han parlat en veu baixa i tremolosa. Cap d'ells tingué el coratge de dir la veritat completa.

Ha arribat el moment de les grans mesures. El mal està al punt més alt; cobreix la faç de la terra. El caos, amb el nom de política, hi regna des de fa massa segles. Que tot retorne a l'ordre i torne al seu lloc.

Que tots els elements de la justícia i la felicitat s'organitzen davant la crida de la igualtat!

Ha arribat el moment de fundar la República dels Iguals, aqueix gran hospici obert a tots els homes. Han arribat els dies de la restitució general. Famílies gemegoses, veniu a seure a la taula comuna alçada per la naturalesa per a tots els seus fills.

POBLE DE FRANÇA!

La més pura de les glòries t'estava reservada! Sí; tu has d'ésser el primer a oferir al món aqueix commovedor espectacle.

Vells costums, antigues prevencions, voldran de nou posar obstacles a l'establiment de la República dels Iguals. L'organització de la igualtat real, l'única que respon a totes les necessitats, sense provocar víctimes, sense que coste grans sacrificis, potser d'entrada no li agrada a tothom.

L'egoista, l'ambiciós, tremolarà de ràbia. Aquells que posseeixen injustament clamaran que és injustícia. Els gaudis exclusius, els plaers solitaris, els acomodaments personals provocaran fort rebuig d'alguns individus fastiguejats dels patiments aliens. Els amants del poder absolut, els vils sequaços de l'autoritat arbitrària replegaran amb pena els seus orgullosos caps sota el nivell de la igualtat real. La seua curta visió penetrarà amb dificultat en la vinent arribada d'una felicitat comuna, ¿però què poden alguns milers de descontents

contra una massa d'homes, tots ells feliços i sorpresos d'haver cercat tant de temps una felicitat que tenien a l'abast de la mà?

Immediatament després d'aquesta vertadera revolució, es diran estranyats: quina cosa! La felicitat comuna depenia de tan poc? No teníem més que voler-la. Per què no l'haurem volguda abans! Sens dubte, amb un sol home a la terra que siga més ric, més poderós que els seus semblants, que els seus iguals, l'equilibri es trenca; el crim i la desgràcia es fan presents.

POBLE DE FRANÇA!

En quin signe, a partir d'ara, has de reconèixer l'excel·lència d'una constitució? Aquella que, en la seua totalitat, reposa sobre la igualtat de fet és l'única que pot convenir-te i satisfer tots els teus desitjos.

Les constitucions aristocràtiques de 1791 i de 1795 reblaven les teues cadenes en compte de tallar-les. La de 1793 era un gran pas vers la igualtat real; mai abans ens hi havíem apropiat tant; però encara no arribava a l'objectiu i no escometia en absolut la tasca de la felicitat comuna que, no obstant això, consagrava solemnement com un gran principi.

POBLE DE FRANÇA!

Obre els ulls i el cor a la plenitud de la felicitat: reconeix i proclama amb nosaltres la República dels Iguals.